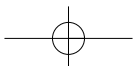
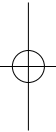
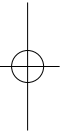

Κυριακή Κώστα

Roots to routes

Αν "η εμπειρία που μεταβιβάζεται από στόμα σε στόμα είναι η πηγή απ' όπου άντλησαν όλοι οι αφηγητές", τότε για τον καλλιτέχνη, η πηγή είναι η μη-λεκτική εμπειρία, η εμπειρία με άλλα λόγια, που μεταβιβάζεται με τις αισθήσεις, *από σώμα σε σώμα*. Ως εκ τούτου, αντιλαμβάνομαι και προσεγγίζω τον κόσμο μου ως ένα πολυ-αισθητηριακό μνημείο, ένα γοητευτικό αμάλγαμα εικόνων, ακουσμάτων, υφών, γεύσεων και μυρωδιών. Οι σκέψεις μου αλλά και τα έργα μου, βασίζονται σε μία μάλλον πρακτική αντίληψη της ζωής παρά σε μία αφηρημένη φιλοσοφία ή μια ανώτερη ηθική. Με τον τρόπο αυτό, εμποτίζω αδιάκοπα τις προσωπικές μου αφηγήσεις...

Κυριακή Κώστα

Walter Benjamin (1999) Δοκίμια φιλοσοφία της γλώσσας. Εκδόσεις Νήσος (μψ., Φώτης Τερζάκης), 96-7.

If the “experience which is passed on from mouth to mouth is the source from which all storytellers have drawn”, then for the artist, the source is the non-verbal experience, in other words that experience which is passed on through the senses, *from body to body*. For that reason, I perceive and approach my world as a multi-sensorial monument, an enchanting amalgam of images, sounds, textures, tastes and smells. My thoughts, but also my works, are based on a more practical perception of life rather than an abstract philosophy or higher morality. In this way, I perpetually nourish my personal narrations...

Kyriaki Costa

Walter Benjamin (1999)

“Αυτή” 2008 - 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 87 x 70 εκ.

“She” 2008 - 2010 tapestry and embroidery. 87 x 70 cm

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

We shall try to show that the *relation* between the same and the other – upon which we seem to impose such extraordinary conditions – is language. (Emmanuel Levinas, *Totality and Infinity*).

Έργα που εμπεριέχουν δύο «φύσεις» ή δύο ριζικά διαφορετικές όψεις, όπως οι «εικόνες» και τα «φαντάσματα» του Πλατωνικού *Σοφιστή*? Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει, ότι, σε «υλικό» επίπεδο, οι δημιουργίες της Κυριακής Κώστα διαμορφώνουν ένα χαρούμενο και ανάλαφρο σκηνικό, ένα φανταστικό κόσμο που συνδυάζει τεχνικές υλικά και μορφές, που παραπέμπουν έντονα σε παιδικά σχέδια και ζωγραφίες, ακόμα και σε παιδικές ιστορίες και αφηγήσεις. Σε «πνευματικό»/σημασιολογικό επίπεδο ωστόσο, οι εικονιζόμενες παραστάσεις παρουσιάζουν ένα σαφώς πιο σύνθετο, αν όχι πιο σκοτεινό περιεχόμενο. Καθώς το μάτι εστιάζει στις λεπτομέρειες του κάθε έργου, το ανάλαφρο «όλον» που αντικρύζει κανείς εκ πρώτης όψεως, διασπάται, αφήνοντας στη θέση του ένα *κατακερματισμένο σύνολο στιγμών βίας*, συμβολικής και κυριολεκτικής.

Ο διπός αυτός χαρακτήρας των δημιουργιών της Κώστα, ο οποίος τρόπον τινά εμπεριέχεται στη διαδικασία θέασης τους και τίθεται ταυτόχρονα με αυτή, γίνεται ακόμα πιο αξιοσημείωτος αν τον αντιπαραθέσουμε προς τη έννοια της *μετάβασης* από τον ένα «τόπο» στον άλλο, ή από τη μία προοπτική στην άλλη. Η μετάβαση εδώ δεν είναι ούτε πρέπει να νοείται ως μη αντιστρέψιμη. Η θέα της λεπτομέρειας των έργων δεν αφαιρεί τη δυνατότητα επιστροφής στην απόλαυση του «όλου», στην απόλαυση της συνολικής εικόνας. Αντίθετα, η έκπληξη της ανακάλυψης της δεύτερης «ανάγνωσης» των έργων καλεί σε ένα παιχνίδι επανάληψης, σε ένα ταξίδι *ανάμεσα* στις δύο αυτές (διακριτές?) προοπτικές.

Η εναλλαξιμότητα αυτή ωστόσο, αφαιρεί τον οποιοδήποτε προνομιακό ρόλο και από την περιοχή της «επιφάνειας», του «φαινομενικού» αλλά και από την περιοχή του «βάθους», του «πραγματικού». Πιο απλά, παρόλο που σε ένα πρώτο επίπεδο τα έργα της Κώστα παραπέμπουν με εμβληματικό σχεδόν τρόπο και στα δύο πεδία ανάγνωσης, ο απώτερος στόχος είναι να αποδομηθεί η δυνατότητα ιεράρχησης ή/και αντίθεση τους. Οι εικόνες είναι μεταξύ τους όσο γίνεται πιο διαφορετικές, ανήκουν κυριολεκτικά και μεταφορικά σε δύο διαφορετικές ερμηνευτικές όψεις, ασύμβατες και ασύμμετρες, όμως δεν παύουν να είναι και οι δύο παρούσες στο συνεχές του ίδιου χώρου θέασης:

“... [D]ifference must be articulation and connection in itself; it must relate different to different without any mediation whatsoever by the identical, the similar, analogous or the opposed. There must be a differentiation of difference, an in-itself which is like a *differentiator*, a *Sich-unterschneidende* by virtue of which the different is gathered all at once rather than represented on condition of a prior resemblance, identity, analogy or opposition” (Gilles Deleuze, *Difference and Repetition*).

Δέσποινα Καταπότη

Τμήμα Πολιτιστικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

REFORMATION

We shall try to show that the *relation* between the same and the other – upon which we seem to impose such extraordinary conditions – is language. (Emmanuel Levinas, *Totality and Infinity*).

Works that encompass two “natures” or two radically different facets, such as the “images” and “ghosts” in Plato’s *Sophist*? One could argue that, at a “material” level, Kyriaki Costa’s creations form a joyful and light-hearted stage set, an imaginary world combining techniques, materials and shapes that strongly refer to children’s drawings and pictures, even to children’s stories and narrations. At a “spiritual”/semantic level, however, the representations disclose a far more complex, if not darker, content. As the eye focuses on the details of each work, the light-hearted “whole” that one perceives at first glance, breaks up, leaving in its place a *splintered group of violent moments*, both symbolic and literal.

This dual character of Costa’s works, which in a sense is part of the process of viewing them and is set out concurrently with that process, becomes even more noteworthy if we juxtapose it with the concept of *transition* from one “place” to the next, or from one perspective to another. Transition here is not, nor should it be perceived as, non-reversible. The viewing of the works’ details does not eliminate the possibility of returning to the enjoyment of the “whole”, the enjoyment of the complete picture. On the contrary, the surprise of discovering the second “reading” of the works invites a game of repetition, a voyage *between* these two (discernible?) perspectives.

This interchangeability, however, also denies any privileged position to the field of “surface”, the “illusory”, but also the field of “depth”, that of the “real”. More simply, even though at a first level Costa’s works refer, in an almost emblematic manner, to both fields of reading, the ultimate aim is to deconstruct the possibility of putting them in hierarchical order or in contradiction with each other. The images are as different as possible between them, they belong literally and metaphorically to two different interpretational aspects, asymmetrical and irreconcilable, yet they both remain present in the *continuum of the same viewing space*:

“... [D]ifference must be articulation and connection in itself; it must relate different to different without any mediation whatsoever by the identical, the similar, analogous or the opposed. There must be a differentiation of difference, an in-itself which is like a *differentiator*, a *Sich-unterschneidende* by virtue of which the different is gathered all at once rather than represented on condition of a prior resemblance, identity, analogy or opposition” (Gilles Deleuze, *Difference and Repetition*).

Despina Catapoti

Department of Cultural Technology and Communication, University of the Aegean

“Είμαι - Άντρας” 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 39x48 εκ.

“I am - a man” 2010 tapestry and embroidery. 39x48 cm

“Σταμάτα την βροχή” 2009 - 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 33 x 37 εκ.

“Stop the rain” 2009 - 2010 tapestry and embroidery. 33 x 37 cm

“Ο ήχος του χειροκροτήματος με το ένα χέρι” 2008 - 2010 υφασματογραφία και κέντημα.
127 x 88 εκ.

*Ομιλία του Άντη Ιωαννίδη στην παρουσίαση του δίσκου
«Μιχάλης Σιγανίδης και Φίλιο Μίλτου Σαχτούρη – Οι άλλοι». Black Duck, 13 Ιαν. 2010*

Ανάστατο το φώς ταράζει το σκοτάδι.
«Ποιός πατά το πέλμα της σκιάς μου;...»

Εσύ, περνάς τη φωνή σου πίσω από τον ποιητή,
εκείνος λέει τον τίτλο, λέει, τον ξαναλέει, απαγγέλλει την λέξη,
ακούμε το ποίημα,
προετοιμάζει την επόμενη συλλαβή σου, την άρθρωση,
τον ζώνουν μουσικές, κι εδώ που βρέθηκε, σχεδόν διά ζώσης,
σχεδόν μειδίζων και πολύχρωμος,
μέσα από την οριστική του απουσία
φαίνεται να είναι τόσο ευχαριστημένος με όλα.

Απ' όσα κατά καιρούς ειπώθηκαν μιλήματα,
ψάχνεις
τα λόγια με τα πρόσωπα σε θέση που δεν ήσαν,
τα τοποθετείς, τα ανασυντάσσεις,
κι εκεί που δεν ελέχθηκαν, που δεν ακούστηκαν,
αλλάζουν νόημα

Συνωσπισμένοι όλοι στη μικρή σου οθόνη με τον ήχο,
μιλούν παλιές φοβίες παιδικές,
ακούγονται ενοχές, βωμολοχίες σαρκασμοί,
πειράγματα, μουσικά περάσματα,
δανειοληψίες, άκρατες ευαισθησίες,
κι όλα τελικά μαζί,
μοιάζουν μ' εσένα, είσαι εσύ και ανήκουν σ' σένα.

Συρραφείς τη σκόρπια μας ανάσα και πληθαίνεις.
Χτίζεις τη χώρα σου να έχεις να χαλάς.

Ρακοσυλλέκτη του λεχθέντος !
Είσαι ο μοντέρ του ομιλούντος χρόνου

Καλέ μου Σιγανίδη,

Παίρνεις τα παιδιά μου τηλέφωνο και ρωτάς για μένα.
Λές, «*Ο Σιγανίδης μου, τι κάνει;*».

Ρωτώ κι εγώ για τα παιδιά μου, τ' ακούω να γυροφέρνουν
στο δίσκο σου, να λένε τα δικά σου.

Έτσι φαίνεται πως γίνεται με όλα.

Μαζεύεις ολονών τα κομμάτια,
ζυμώνεις το ψωμί καινούργιο, στάζεις, ψιχαλίζεις ψίχουλα,
ρίχνεις μαρτυρική βροχούλα την αγωνία μας και
είσαι ανθισμένο σαλιγκάρι σε τοπίο,
ανεβασμένο στο χρωστήρα του τόξου.

Σιγανέ μου σαλίγκαρε,

Καμιά φορά μιλώ τη γλώσσα των πουλιών,
ακούω την αφήγηση των δέντρων,
εισπνέω βαθειά και ψιθυρίζω τον αέρα.

Τότε, σου εξιστορώ πως, κάποτε,
όταν οι γυναίκες έπαιρναν το σχήμα του προσώπου τους,
έπαιρναν μαζί και τα πρωτόπλαστα ονόματά τους

Λευθερανθήλ

Ελχώ

Ουρανουχί

Σκέφτομαι παλιά και γράφω παλαιότερα

*Η εν ώρα ελαφροτάτου θάλπου
εξαμιζομένη θάλασσα
απαλλάττει εαυτόν
βαρύτητος και αλμύρας
άνευ ίχνους επιδρώσεως*

Γιατί σ' τα λέω όλα αυτά;

Για να ακουστεί αυτό που γνωρίζεις.

Ότι, οι ωραίες των ονομάτων δεν είναι
παρά όψεις και μεταμορφώσεις αυτής της μοναδικής,
της απέραντης *Μακρινής*

της παντοτινά σ'εμάς χαρισμένης,
αυτής που ακούει στο *όνομα-ρήμα*

Τεχνώ

που, στέκει και παίρνει τη θέση που πατούμε κι εμείς τρομάζουμε,

είναι αυτή που
εξετάζει το φώς από το μέρος της σκιάς,
που μεγαλώνει τον ίσκιο μας και ψηλώνει το ανάστημά μας,
που αγγίζει τρυφερά και παρήγορα την ομορφιά μας,
που όμως αίφνης

σαν είναι δέν ήταν

*Μόνο ο ιδρώς
Μόνο το βάρος*

Τρυφερέ μου φίλε,

Από τις ρωγμές μας στάζουν θαλασσινές οι θάλασσες.
Μας κατοικούν οι ωραίες της αλμύρας, αυτές που με δίκως ίχνος,

*ανάλαφρες ανήρες
ανέρχονται των ήχων*

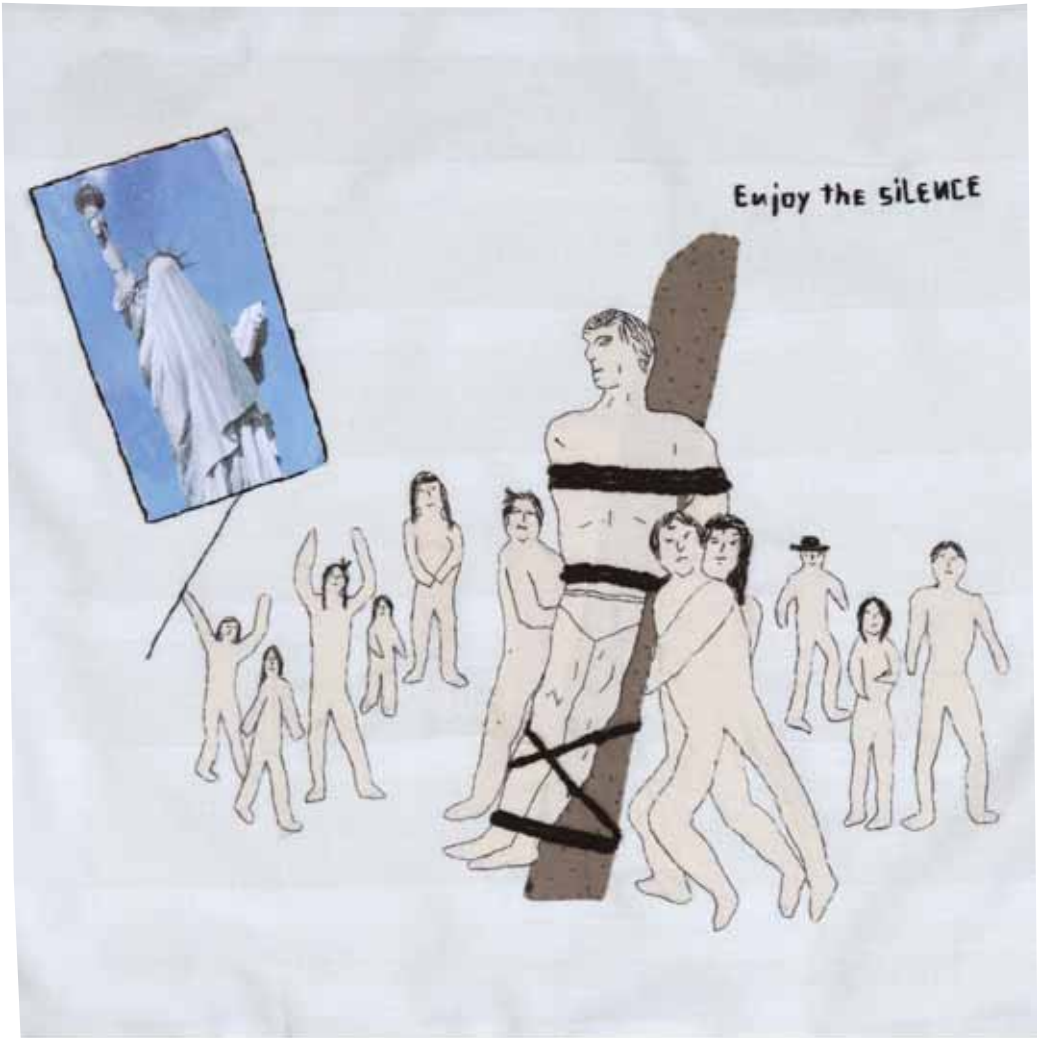
μ' ένα δισκάκι-ποίημα ανά χείρας, στην καρδιά μας.

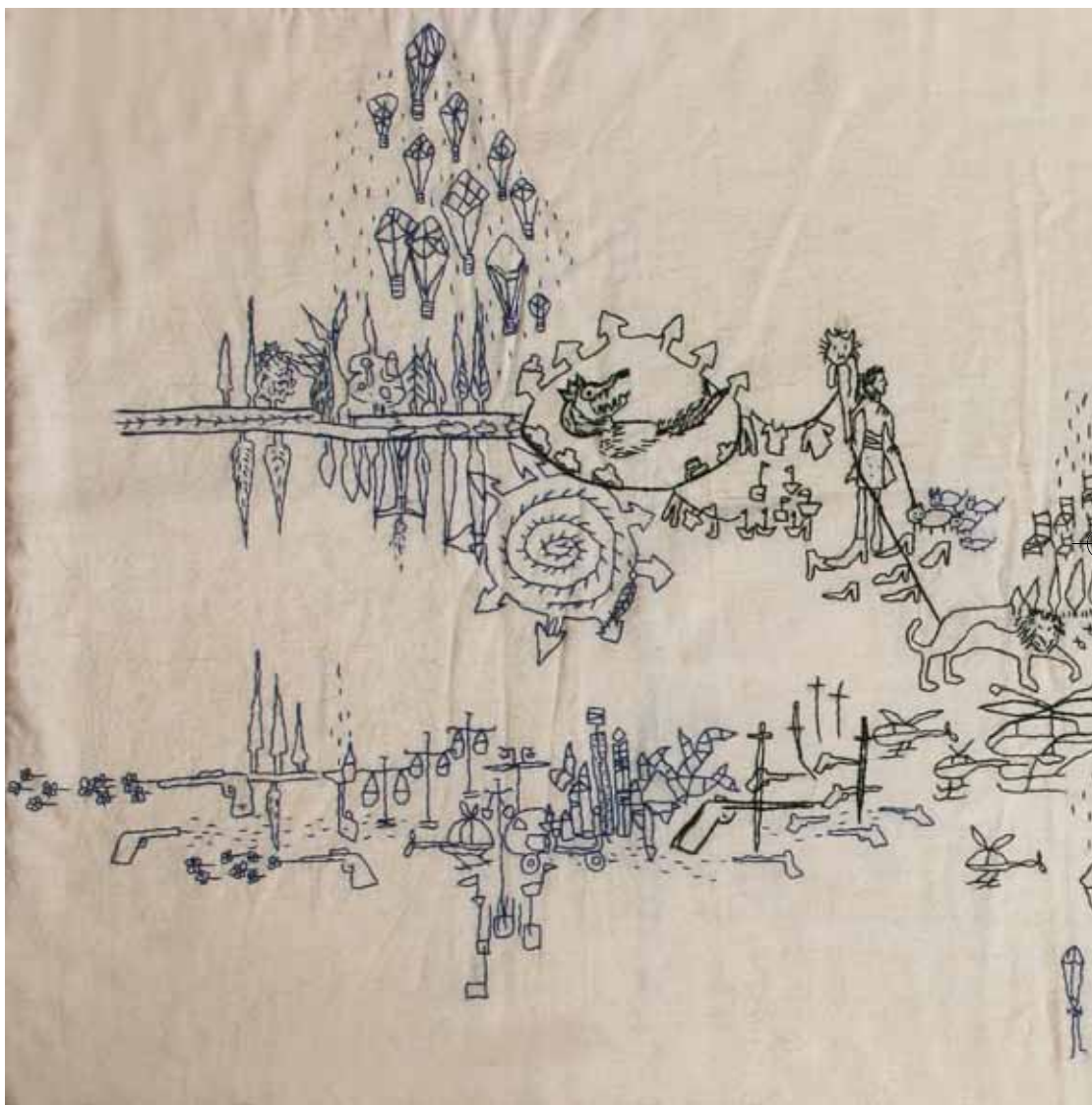
- *Κύριε,... Κύριε,...*το ποίημα είναι δικό σας...

- *Ευχαριστώ*

“Απολαύστε την σιωπή” 2009 - 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 37 x 42 εκ.

“Enjoy the silence” 2009 - 2010 tapestry and embroidery. 37 x 42 cm

“Ο τόπος μου” 2009 - 2010 κέντημα. 95 x 68 εκ.

“My land” 2008 embroidery. 95 x 68 cm

Το βαλς των χιλίων δακρύων

Δένω γύρω από τα λεπτά μου πόδια
επιδέσμους και μπαίνω
σε αδειανό σιντριβάνι
-μου ρίχνεις κοντό φουστάνι από μαύρα κρίνα-
αυτό γλιστρά απαλά
στο λευκό μου σώμα
απέναντι ακίνητες
οι δύο μάσκες στον τοίχο
στα πρόσωπά τους βλέπω
χαραγμένη την υγρή πολιτεία
όπως την θυμάμαι
απλώνω το χέρι
και αρπάζω τη μία
-την τοποθετώ-
δέρμα και μάσκα
μαζί για ένα χορό
με πλησιάζεις
και αρχίζει το βαλς
με σένα μαζί
για λίγο
πολύ
λ-ί-γ-ο
όταν ξαφνικά
έτσι απλά
όπως πέφτει η κρύα νύκτα
-σ-ε χ-α-ν-ω-
μένω τότε μόνη
με επιδέσμους ακόμη στα άκρα
να νοσταλγώ τα χίλια τόσα
δάκρυα που έχω χαρίσει
στα κλειστά μου
δάκτυλα

Δάφνη Νικίτα

“Αυτός” 2009 υφασματογραφία και κέντημα. 42x35 εκ.

“He” 2009 tapestry and embroidery. 42 x 35 cm

“Η διαμαρτυρία είναι υπέροχη” 2009 - 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 56 x 57 εκ.

“Protest is beautiful” 2009 - 2010 tapestry and embroidery. 56 x 57 cm

Εμπνευσμένο από το έργο της Nathalie Djurbergs

Inspired by Nathalie Djurbergs works

The Dark Side of Being Wrapped in Pink and Satin

Από τον υπεραναλυτικό νου, στο πάσχον σώμα
Από το καθημερινό «γίνεσθαι», στο σκοτεινό «είναι»

Δε σκέφτομαι, δημιουργώ
Δε λέω, αισθάνομαι
Δε συντελώ στην τάξη, συντηρώ την αταξία

«Για όποιον η ανθρώπινη ζωή είναι μια εμπειρία που πρέπει να φτάσει
όσο γίνεται μακρύτερα....

*Δε θέλπω να εκφράσω τη σκέψη μου,
Αλλά να σε βοηθήσω να βγάλεις απ' την α ξεχωρισιά
αυτό που σκέφτεσαι εσύ ο ίδιος...
Δε διαφέρεις από μένα περισσότερο
από όσο το δεξί μου πόδι διαφέρει από το αριστερό.
Αυτό όμως που μας ενώνει
είναι ο ύπνος του λόγου-
που γεννάει τέρατα...»*

(Georges Bataille, Η θεωρία της θρησκείας, 113)

“Η Συμμετέχετε ή πεθαίνετε” 2009 - 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 49 x 40 εκ.

“Participate or die” 2009 - 2010 tapestry and embroidery. 49 x 40 cm

FROM ROOTS TO ROUTES

Κυριακή Κώστα

Ουδέποτε είχα την πρόθεση να ασχοληθώ με την τέχνη του κεντήματος, τουλάχιστον όχι μέχρι πρόσφατα. Ανατρέχοντας στο παρελθόν μου, θυμάμαι ότι η τέχνη του κεντήματος με συνέπαιρνε από παλιά. Με γοήτευε η πολύπλοκη χορογραφία των δακτύλων και των κλωστών, το «πλέξιμο» κόσμων και εννοιών μέσα από συνδυασμούς χρωμάτων, υφασμάτων και εικόνων... Ωστόσο, ποτέ δεν είδα τον εαυτό μου ως μια γυναίκα που θα καθόταν σε «πηγαδάκια», κουτσομπολεύοντας και ράβοντας. Φαίνεται ότι η παράδοση και οι ρίζες ήταν εντυπωμένες μέσα στην οικογένειά μου, τον κύκλο των οικογενειακών και κοινωνικών σχέσεων, ουσιαστικά σε όλο το φάσμα του κοινωνικού μου περιβάλλοντος.

Η γιαγιά μου ήταν ιδιαίτερα επιδέξια... μια αυθεντική καλλιτέχνης, «μαστόρισσα» της τέχνης. Μου διηγείτο συχνά ιστορίες από το παρελθόν της: σκληρές, δύσκολες εποχές, όπου αναγκαζόταν να ξαναράψει ένα ολόκληρο φόρεμα, για να το κάνει να φαίνεται καινούριο, ή προκειμένου να το μετατρέψει σε κάτι άλλο. Συνήθιζε να μας εκπλήσσει με τις μαλακές, πλεκτές κούκλες της.

Μεγαλώνοντας σ' ένα περιβάλλον όπου ό,τιδήποτε μπορούσε να καταστεί χρήσιμο, όπου τίποτα δεν ξοδευόταν, ούτε πεταγόταν, οδηγήθηκα τελικά στη διαμόρφωση μίας καινούργιας καλλιτεχνικής προοπτικής. Αυτό ήταν και το κίνητρό μου για να μετατρέψω τις ρίζες της γνώσης σε διαδρομές καλλιτεχνικής εξερεύνησης.

Για τους παραπάνω λόγους, η δυαδικότητα του «παλιού – καινούριου» παραμένει ένα βασικό συστατικό στοιχείο του κόσμου μου, και μεταφράζεται σε μια ποικιλία συμβολικών και κυριολεκτικών αντιθέσεων:

Χαρά – Λύπη
Αλήθεια – Ψέμα
Καλό - Κακό
Όμορφο - Άσχημο
Μακρινό - Κοντινό
Ντροπαλό - Ξεδιάντροπο
Θολό - Ευδιάκριτο
Απαλό – Σκληρό

Θα τολμούσα να πω ότι το καλλιτεχνικό μου έργο με βοηθά να χτίσω το προσωπικό μου ήθος, που βασίζεται στη δημιουργική αλληλεπίδραση των αντιθέτων, και ταυτίζεται με τα λόγια του ηθικού φιλοσόφου Εμμανουέλ Λεβινάς: «Το χέρι που λαβαίνει αλλά και καταλαβαίνει»...

FROM ROOTS TO ROUTES

Kyriaki Costa

It was never my intention to develop an interest for the craft of embroidery, or at least that was the case until very recently. Looking back to the past from the present however, I recall that I was always fascinated by the art of sowing, the complex choreography of fingers and strings, the interwoven worlds and meanings emerging out of the combination of colors, fabrics and images... and yet, I never saw myself as one of those women who would sit around in circles, nattering and sowing. It appears that the tradition was there, the roots were there, in my family, amongst our circle of friends and relatives, essentially my whole social environment...

My grandmother in particular, was exceptionally skillful... a true artist, a master of the craft. She used to tell me old stories about the past: hard, difficult times, when she would have to sew a whole dress inside out to make it look brand new or to turn it into a different type of clothe. I remember how she used to surprise us with gifts: soft crocheted dolls!

Growing up within an environment where everything could be rendered useful, where nothing could be ever wasted, discarded, thrown away, established a new artistic perspective from myself. It became the motive for turning roots (of knowledge) into routes (of artistic exploration).

The “old-new” duality thus remains a central element of my world and is translated into a variety of symbolic and literal juxtapositions:

Joy-Sorrow
Truth-Lie
Good-Evil
Beautiful-Ugly
Near-Far
Shy-Shameless
Mundane-Conspicuous
Tender-Cruel

I could in a way suggest that my artistic work helps me construct an ethical statement which draws upon the constructive interplay of the foregoing antonyms, very much in line with the statement made by the ethical philosopher Emmanuel Levinas: “La main qui prend et comprend”...

“Virginia Woolf” 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 30 x 35 εκ.

“Virginia Woolf” 2010 tapestry and embroidery. 30 x 35 cm

Βιογραφικό

Η Κυριακή Κώστα γεννήθηκε το 1971 στη Λευκωσία.

Σπούδασε Βυζαντινές και εφαρμοσμένες τέχνες στην Ελλάδα και το Ηνωμένο Βασίλειο. Έχει αποκτήσει πτυχίο Μάστερ στην τέχνη από το Πανεπιστήμιο Kingston του Λονδίνου.

Είναι μέλος του ΕΚΑΤΕ (επιμελητήριο καλών τεχνών Κύπρου) και του Κυπριακού Συνδέσμου Σχεδιαστών Μόδας.

Το 2006 συμμετείχε στην Μπιενάλε του Σαίντ Ετιέν στη Γαλλία όπου έλαβε το βραβείο του κοινού. Την ίδια χρονιά εκπροσώπησε την Κύπρο στην Μπιενάλε του Καΐρου από κοινού με τη Μελίνα Σουκιούρογλου με το έργο «Sweet Land». Σ' αυτή την Μπιενάλε η Κυπριακή συμμετοχή έλαβε το βραβείο του «Best Pavillion». Το 2008 έλαβε παγκύπριο βραβείο σε διαγωνισμό που οργανώθηκε από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού και το ΕΚΑΤΕ με τίτλο «Υφάνσεις-Weavings-Dokuma» στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Έτους Διαπολιτισμικού Διαλόγου. Το 2009, με τη δουλειά της «Presence in absence», έλαβε το παγκόσμιο βραβείο PAD «Mediterranean between present and future» στην Ιταλία. Το 2010 συμμετέχει στη διεθνή συνάντηση σύγχρονης τέχνης ART-ATHINA με το κέντρο σύγχρονης τέχνης διάτοπος. Την ίδια χρονιά συμμετείχε στον διαγωνισμό «Κυπριακά», ένα διαγωνισμό για την αναβάθμιση της ποιότητας του κυπριακού σουβενίρ, όπου δύο προτάσεις της έχουν επιλέγει μέσα στις πέντε καλύτερες.

Έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και διεθνή καλλιτεχνικά γεγονότα. Βίντεό της έχουν χρησιμοποιηθεί ως υλικό διδασκαλίας στο Πανεπιστήμιο του Αιγαίου.

Από το 2005 και μετά, είναι τακτικός συνεργάτης της χορογράφου Αλεξάνδρας Waierstall, η οποία ζει και εργάζεται στη Γερμανία, ως σχεδιαστής των κοστούμιών και των σκηνικών.

Παράλληλα με την καλλιτεχνική της δραστηριότητα, η Κυριακή Κώστα εργάζεται και ως σχεδιάστρια μόδας, με τοπική και διεθνή παρουσία.

Είναι παντρεμένη με τον Γιώργο Χατζηπιερή και έχει δύο κόρες.

Biography

Kyriaki Costa was born in 1971 in Nicosia, Cyprus.

She studied Byzantine and applied arts in Greece and the United Kingdom. She received her Masters degree in art from Kingston University, London. She is a member of the Cyprus Chamber of Fine Arts and the Cyprus Fashion Designers Association.

In 2006 she participated in the Saint Etienne Biennale exhibition in France, where she received the public's prize. In the same year, she represented Cyprus at the Cairo biennale jointly with Melina Shukuroglou, with the piece "Sweet Land"; the Cyprus delegation received the 'Best Pavilion Prize'. In 2008, she received a Pancyprrian prize at "Υφάνσεις-Weavings-Dokuma", a competition organized by the Ministry of Education and Culture and the Cyprus Chamber of Fine Arts for the European Year of Intercultural Dialogue. In 2009 her work "Presence in absence" received the first prize PAD international award in Italy, for the "Mediterranean between present and future" competition. The work was presented in the international design contest 2009. In 2010 she participated in the international contemporary Art Fair of Athens ART-ATHINA, under the umbrella of the center of contemporary arts Diatopos. In the same year she has participated in the "Kypriaka", a competition for the up grading of the quality of Cypriot souvenir, in which two of her proposals were selected amongst the first five.

She has participated in many group exhibitions and international art fairs. Her videos have been used as teaching material at the University of the Aegean.

Since 2005, she is regularly collaborating with German-based choreographer Alexandra Waierstall as a costume and visual designer.

In parallel with her work as an artist, Kyriaki Costa works as a fashion designer, active both locally and internationally.

She is married to Giorgos Hadjipieris and has two daughters.

ROOTS TO ROUTES

Λευκωσία, Μάιος 2010

Ευχαριστίες

Πολιτιστικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας και
Πολιτισμού Κύπρου για την ευγενή χορηγία τους

Γιώργο Χατζηπιερή

Άντη Ιωαννίδη

Άντρια Ξενοφώντος

Βάσσο Φτωχόπουλος

Δάφνη Νικήτα

Δέσποινα Καταπότη

Στάλω Χατζηπιερή

Ξένια Αντρέου

Μετάφραση κειμένων

Ξένια Αντρέου

Στάλω Χατζηπιερή

Φωτογράφιση Έργων

Άντρια Ξενοφώντος

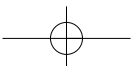
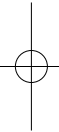
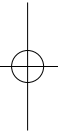
Το βιβλίο “roots to routes” της Κυριακής Κώστα τυπώθηκε με αφορμή την συμμετοχή της στην ART-ATHINA με το κέντρο σύγχρονης τέχνης διάτοπος τον Μάιο του 2010.

www.kyriakicosta.net

“Δώστε” 2010 υφασματογραφία και κέντημα. 30 x 40 εκ.

“Give” 2010 tapestry and embroidery. 30 x 40 cm

Το βιβλίο της Κυριακής Κώστα Roots to routes τυπώθηκε στα Τυπογραφεία Kailas Printers & Lithographers Ltd. σε 1000 αντίτυπα τον Μάιο του 2010 για λογαριασμό των εκδόσεων «ΑΙΓΑΙΟΝ»

